

Fijn, we gaan bezuinigen

Recent een forumbijeenkomst georganiseerd over duurzaam inkopen. Spannende sessie met sportveldbeheerders, boomkwekers, boomverzorgers, aannemers en inkoopspecialisten. U gaat er nog meer van horen, maar de volgende zeer voorlopige conclusie mag u al van mij hebben: "Er is niks mis met de criteria voor duurzaam inkopen. Het gaat vaak pas mis als we de papieren werkelijkheid van de duurzaamheidscriteria rücksichtslos overzetten naar de complexe keten van aanbesteden, realiseren en beheren."

Duurzame bomen worden dan ineens in weinig duurzame plantgaten gepropt en prachtige sportvelden blijken na drie jaar aan geen enkele norm meer te voldoen. Verder blijkt een ambitieuze aanbestedingsprocedure maar al te vaak te eindigen in juridisch gekrakeel en rechtszaken.

Hoe dikker het aanbestedingsdocument, hoe groter de kans op rechtszaken.

Een van de aanwezigen tijdens ons forum zei het 'unverfroren': "Hoe dikker het aanbestedingsdocument, hoe groter de kans op een rechtszaak." Als je dat als relatieve buitenstaander aanhoort, besef je eigenlijk dat er niets veranderd is. Met één verschil: het proces dat al buitengemeen complex was door allerlei eisen met betrekking tot kwaliteit, oplevering, en ga zo maar door, wordt alleen maar complexer omdat nu ook duurzaamheid wordt meegenomen.

De essentie blijft overigens overeind: "De laagste inschrijver gaat met de buit naar huis." Opdrachtgevers en aannemers verschuilen zich tijdens dat proces in een papieren werkelijkheid, vol met dikke rapporten,

De essentie blijft overigens overeind: "De laagste inschrijver gaat er met de buit vandoor."

gunningscriteria en adviesbureaus.

Hoe bizar de werkelijkheid soms is, hoorde ik pas van een dealer in tuin- en parkmachines. Hij deed mee aan een aanbesteding van maar liefst 8.000 euro. De betrokken ambtenaar had ondanks het geringe bedrag toch

Als de boom in kwestie dan toch dood gaat, begint het zwartepieten."

voor openbaar aanbesteden gekozen, omdat dit de meest eerlijke manier zou zijn. Zich niet realiserend dat een aanbestedingsprocedure elk van de uitgenodigde bedrijven minimaal twee tot drie werkdagen kost.

Een belangrijke reden dat het in de keten misgaat is het gebrek aan vertrouwen. Gebrek aan vertrouwen tussen opdrachtgever, aannemer en

Iedereen verschuilt zich in een papieren werkelijkheid, vol met dikke rapporten, gunningscriteria en adviesbureaus.

toeleverancier. Dat vertaalt zich in nog dikkere en grotere stapels papier. Alles met het doel om vooral het eigen straatje maar schoon te houden. Ook regieleveringen worden vaak ingezet om een gebrek aan vertrouwen goed te maken. De aannemer mag de bomen planten, maar de inkoop daarvan doet de gemeente zelf. Die praktijk zie je ook met de aanleg van kunstgras of zelfs de inkoop van meststoffen voor natuurgrasvelden. Als de boom in kwestie dan toch dood gaat, begint het zwartepieten. Niemand neemt de verantwoordelijkheid. Bovenstaand scenario is natuurlijk erg zwartgallig en gelukkig gaat het ook vaak goed.

Toch zou ik een groot voorstander zijn voor meer aandacht voor nieuwe innovatieve vormen van aanbesteden. Design & construct of design, construct & maintain zijn daarvan maar een paar voorbeelden. En u zult zien: werken aan de openbare ruimte wordt weer leuk.

Hein van Iersel hein@nwst.nl
Hoofdredacteur